

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/129/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114232652
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1114232652.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: 1/ M. O., Z.. XX.X.XXXX, B. Z. Q. XXX, 2/ D. O., Z.. X.,X.XXXX, B. Z. Q. XXX, obaja zastúpení: JUDr. Peter Harkály, advokát, so sídlom Mlynská 28, Košice, proti žalovanej: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 7000, o ochranu osobnosti a zaplatenie nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcov 1/,2/ a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17.10.2017, č.k. 15C/210/2014-121, jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.V napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7 000 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I), žalobkyni 2/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok III). Vo výroku rozhodnutia ďalej rozhodol o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcom 1/,2/ náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok IV) a deklaroval, že štát má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu (výrok V).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil čl. 1 ods. 2 Ústavy SR, čl.8 ods.1 Dohovoru, § 11, § 13 ods.1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že v danej veci bolo nesporné, že dňa 11. 8. 2013 o 9,45 hod. pred obcou B. (okres X.) na ceste II. triedy č. XXX v km 29,5 v smere od obce Topoľčany pán L. O., nar. X. X. XXXX (otec žalobcu 1/ a manžel žalobkyne 2/) utrpel ťažké ublíženie na zdraví s následnou invalidizáciou, keď ako cyklista bol zrazený osobným motorovým vozidlom zn. J. C., M. : X. XXX B., ktoré viedol p. Peter Jakube, nar. 20. 8. 1967, trvale bytom A. Z. V. XXX, nevenujúci dostatočnú pozornosť vedeniu motorového vozidla a situácii v cestnej premávke, čím porušil dôležitú povinnosť uvedenú v ust. § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. V dôsledku uvedeného neskoro zbadal pred sebou jazdiaceho cyklistu L. O., idúceho po pravej strane vozovky v rovnakom smere ako on, narazil do neho s vozidlom zozadu, kedy následne pána L. O. odhodilo na kapotu vozidla a čelné sklo, po čom dopadol mimo vozovky do kanála. Pán L. O. pri dopravnej nehode utrpel šok ťažkého stupňa, rozdrvenie miechy, zlomeninu tela stavca Th3, zlomeninu tela stavca Th4, zlomeninu prednej hrany tela stavca L1, zlomeninu prednej hrany tela stavca L2, zlomeninu III a VI rebra vpravo a krvácanie do pravej pohrudníkovej dutiny s následkom paraplégie dolných končatín, inkontinencie moču a stolice. Obvinený vodič X. P. bol na základe rozsudku Okresného súdu Partizánske č. k. 2T/21/2014-119, zo dňa 21. 3. 2014 uznaným vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa §157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom

na §138 písm. h/ Trestného zákona. V danej veci bolo nesporné, že za spôsobenú škodu zodpovedá poistený prevádzkovateľ motorového vozidla podľa § 427 Občianskeho zákonníka, ktorý mal v čase škodovej udalosti uzatvorené poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. v platnom znení v Allianz - Slovenskej poisťovni, a.s..

3. Pokiaľ ide o námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie vznesenú žalovanou, súd prvej inštancie s poukazom na čl. 152 ods.4 Ústavy SR, § 16, § 822, § 853 Občianskeho zákonníka, § 4 ods.2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel (ďalej „zákon o PZP“) konštatoval, že táto otázka sa v rozhodnutiach (rôznych) senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednotne nerieši. Súd prvej inštancie pri zohľadnení záverov vyslovených v rozsudku Európskeho súdneho dvora zo dňa 24.10.2013, O. C. XX/XX, V. V. L. C.-XXX/XX, bodu 32a, 33 rozhodnutia vo veci G., C.-XXX/XX, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Cdo/168/2009 (odlišné stanovisko P. J. Č.), rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31.7.2017, sp.zn. 6 MCdo/1/2016, nález Ústavného súdu SR č. 2221/07 zo dňa 19.3.2008, uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 11.10.2016, sp.zn. III. ÚS 666/2016 dospel k záveru, že do rozsahu krytia povinného zmluvného poistenia tak ako to vymedzuje § 4 ods. 2 zákona o PZP, je možné výkladom textu zákona zahrnúť aj nemajetkovú ujmu. Súdny sú tak povinné pri uplatňovaní vnútroštátneho práva, najmä ustanovení právnej úpravy osobitne prijatej s cieľom vykonania požiadaviek smernice, vykladať vnútroštátne právo v maximálnej možnej miere vo svetle znenia a účelu predmetnej smernice na dosiahnutie smernicou sledovaného cieľa. Nakoľko právo Slovenskej republiky (ust. § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka) umožňuje žalobcom požadovať náhradu nemajetkovej ujmy, súdy sú povinné zákon o PZP vykladať "eurokonformne" t.j. spôsobom, z ktorého vyplýva, že predmetom krytia povinného zmluvného poistenia je aj nemajetková ujma, ktorá je predmetom daného konania tak, aby výklad práva a aplikácia bola zavŕšená spravodlivým výsledkom. Súd prvej inštancie preto žalovanú, u ktorej bol poistený vinník dopravnej nehody, považoval v danej veci za pasívne legitímovanú.

4. V posudzovanej veci mal ďalej za nepochybné, že nečakaným, vážnym úrazom otca a manželka žalobcov 1./2/ došlo k závažnému zásahu do ich práva na ochranu osobnosti spočívajúceho v obmedzení ich súkromného a rodinného života, pričom žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia podľa § 13 ods.1 Občianskeho zákonníka by nebola dostatočná. Vyššie popísaným protiprávnym konaním klienta žalovanej, ktorého dôsledkom bola nehoda spôsobujúca nezvratné závažné poškodenie zdravia pána L.T. O. s trvalými následkami, došlo k zásahu do osobnostnej súkromnej sféry žalobcov, ktorý zakladá ich nárok na priznanie práva na nemajetkovú ujmu v peniazoch, aký § 13 ods.2 Občianskeho zákonníka predpokladá. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že následky tohto zásahu do súkromia žalobcov sú neodstrániteľné a je neodškriepiteľné, že život oboch žalobcov táto nehoda zásadne ovplyvnila a aj ovplyvňovať naďalej bude. Náhrada nemajetkovej ujmy, ktorá žalobcom vznikla však môže, pokiaľ bude poskytnutá v peniazoch, čiastočne prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu, pričom ale rozhodne nejde o jeho reparáciu a jej cieľom nie je ani akási pomyselná náplšť na bolesti v psychickej sfére žalobcov. Čo sa týka uplatneného nároku na nemajetkovú ujmu, súd prvej inštancie dospel k záveru, že obom žalobcom rozhodne vznikol, nakoľko ich ujmu by ako závažnú považoval každý človek v rovnakej situácii. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dôsledky závažného poškodenia zdravia otca a manželka žalobcov, sú u oboch žalobcov závažnou ujmu. Ako rodina, boli vždy súdržní, aktívne si užívali voľný čas, spoločné chvíle, navzájom si pomáhali a mali spoločné plány, nehoda zasiahla do životov oboch žalobcov v takom fatálnom rozsahu, že aj ich ďalší život bude poznačený tým, ako sa s ňou budú schopní vysporiadať. Priznaná nemajetková ujma by preto mala predstavovať symbolickú finančnú pomoc, ktorá im túto neľahkú úlohu aspoň v minimálnom rozsahu uľahčí.

5. Čo sa týka výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia 1./2/ žiadali priznať každý po 50 000 eur. S poukazom na ich výsluch vykonaný na pojednávaní dňa 27.10.2017, v priebehu ktorého žalobcovia nevedeli uviesť, akú sumu si ako nemajetkovú ujmu v konaní uplatňujú konštatoval, že táto skutočnosť sama osebe poukazuje na to, že vyčíslenie ujmy v citovej sfére človeka reálne ani nie je možné. Žalobcovia istým spôsobom nechali súdu voľnú ruku pri jej určení (aj keď žalobkyňa 2/ svoju ujmu pocítovala ako vysokú, vyčísliť ju však nevedela). Občiansky zákonník maximálnu ani minimálnu výšku zadosťučinenia neupravuje, upravené je iba to, že zadosťučinenie musí byť primerané, rozhodujúca je závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo. Zmyslom zadosťučinenia nie je byť zábezpekou, zdrojom obživy ani náhrady príjmu. Určenie výšky peňažnej náhrady v prípade splnenia podmienok § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je predmetom

voľnej úvahy súdu. Súd prvej inštancie konštatoval, že pri rozhodovaní o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z kritérií uvedených v ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, t. j. jednak zo závažnosti vzniknutej ujmy a jednak z okolností, za ktorých došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti. Pri určení peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal u každého žalobcu predovšetkým na následok vzniknutý v dôsledku vážneho zranenia otca žalobcu a manžela žalobkyne pri dopravnej nehode a dôsledky, ktoré táto tragická nehoda u nich vyvolala. Súd prvej inštancie zohľadnil najmä skutočnosť, že nedošlo k nezvratnej ujme v tom zmysle, že by už boli rodinné putá medzi žalobcami a ich otcom pretrhnuté definitívne (ako tomu je u osôb ktoré sa domáhajú nemajetkovej ujmy v dôsledku usmrtenia blízkej osoby pri dopravnej nehode). Aj napriek zložitej situácii, ktorá do životov žalobcov nehoda otca a manžela priniesla, existuje u nich ešte nádej na prežitie množstva, zaiste i príjemných chvíľ v rodinnom kruhu. Vychádzajúc zo všetkých zistených, navzájom sa ovplyvňujúcich faktorov a princípu spravodlivého usporiadania vzťahov strán sporu, ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch určil čiastku 7 000 eur pre každého žalobcu, na zaplatenie ktorej súd zaviazal žalovanú a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Pokiaľ ide o navrhovaný dôkaz svedeckou výpoveďou p. L. O. a ďalších bližšie neučených osôb, ktoré navrhol vykonať právny zástupca žalobcov 1/2, súd prvej inštancie s prihliadnutím na požiadavku hospodárnosti konania tento dôkaz nevykonal, nakoľko ohľadne intenzity zásahu do života žalobcov si utvoril dostatočný obraz z ich výpovedí.

6. Výroky IV a V rozhodnutia súd prvej inštancie právne odôvodnil § 2 ods.2, § 4 ods.2 písm. i/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, čl. 4 ods.2, § 251, § 255 ods.1, § 262 ods.1,2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“).

7. Proti výroku rozsudku, ktorým nad určený prísudok súd prvej inštancie žalobu žalobcov 1/2/ do sumy 20 000 eur zamietol, podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1/2/ odôvodňujúc ho ust. § 365 ods.1 písm. e/, h/ C.s.p., t.j. že súd prvej inštancie nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolatelia sa nestotožnili s právnym posúdením skutkových okolností prípadu, ako ani s dôvodmi nevykonania navrhnutých dôkazov, pričom za primeranú náhradu považovali priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch každému zo žalobcov v sume po 20 000 eur. Odvolacím návrhom žiadali okrem už priznanej sumy po 7 000 eur priznať každému z nich náhradu nemajetkovej ujmy v sume po 13 000 eur. Podľa názoru odvolateľov konajúci súd prvej inštancie nezohľadnil v priznanej výške náhrad dostatočným spôsobom závažnosť vzniknutej ujmy. Aj keď v ich prípade nedošlo k usmrteniu otca a manžela žalobcov, ale len k poškodeniu jeho zdravia, ide o ujmu nezvratnú a trvalú, keďže poškodený otec a manžel žalobcov má trvalo a mimoriadne vážnym spôsobom trvalo poškodené zdravie, čo má trvalý vplyv na pokles kvality jeho života. Pokles kvality súkromného života žalobcov sa pritom neprejavuje len v úzkom smere, ale má mnohostranné prejavy v každej jeho oblasti (prežívanie každodennej pohody sa premenil na neustálu starostlivosť o bežné potreby ich blízkej osoby a na neustálu konfrontáciu s jeho vážnym poškodením, odlišná kvalita prežívania každodenného bežného života žalobcov, neustále prítomná bolesť nad jeho nezvratným zdravotným stavom, vytratenie sa stránky rodinného života súvisiacej s prežívaním rôznych záľub, dovolení a pod.). Najzávažnejším prejavom zásahu do súkromia žalobcov sa prejavujú tým, že žalobcovi 1/ mal byť jeho otec oporou pri vstupe do dospelosti a začiatkoch jeho produktívneho života, u žalobkyne 2/ bol jej manžel celoživotnou oporou, s ktorým zdieľala najintímnejšie ľudské vzťahy vo vzájomnej harmónii a pochopení. Tieto najužšie citové vzťahy sú prakticky úplne zničené, nakoľko L.T. O. nie je schopný pri svojom telesnom stave a momentálnej duševnej nepohode so žalobcami takéto vzťahy utvárať. Popísaný stav je stavom nezvratným a nemenným. Podľa názoru žalobcov navrhnutým dokazovaním (výsluchom samotného L.T. O., ako aj ďalších svedkov) by došlo ku kvalitnejšiemu zisteniu skutkového stavu i závažnosti vzniknutej ujmy. Odmietnutie navrhovaného dokazovania súdom prvej inštancie viedlo k nedostatočnému zhodnoteniu ujmy žalobcov a k priznaniu neprimerane nízkej náhrady.

8. Proti prisudzujúcim výrokom rozhodnutia podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná navrhujúc, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v týchto častiach zmenil tak, že žalobu zamietne. Konštatovala, že prijaté závery vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia relevantných právnych predpisov a na vec sa vzťahujúcej judikatúry i právnej teórie, keď v ňom bola primárne nesprávne posúdená otázka pasívnej vecnej legitímácie žalovanej, pri posudzovaní ktorej súd prvej inštancie opomenul v konaní uvádzanú judikatúru Najvyššieho súdu SR - rozhodnutia sp. zn. 4 Cdo 168/2009 zo dňa 20.4.2011, sp. zn. 3 Cdo 301/2012 zo dňa 31.3.2016, sp. zn. 8 Cdo 219/2016 zo dňa 15.5.2017 a bez bližšieho zdôvodnenia citoval len odlišné stanovisko P. Č. k rozhodnutiu 4 Cdo 168/2009 a

odkázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 666/2016, ktorému neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov. K citácii nálezu Ústavného súdu SR č.22/2017 uvedenej v ods. 31 odôvodnenia žalovaná uviedla, že súdnictvo by malo takisto rešpektovať princíp právnej istoty, ako súčasť právneho štátu vyjadrený v rozhodnutí ÚS SR 499/2011. Tento nie je naplňaný ak sa súd prvej inštancie pri posudzovaní právnej otázky, ktorú opakovane riešil NS SR (dokonca ako dovolaciú otázku) odkloní od jeho záverov a ak konštatovanie, že sporná otázka sa nerieši jednotne v rozhodnutiach rôznych senátov NS SR (odsek 23 odôvodnenia) nijako nezdôvodní. Podľa názoru žalovanej je možné legitímne očakávať, že v dobe za účinnosti Civilného sporového poriadku sa bude rozdielnymi právnymi názormi senátov NS SR zaoberať veľký senát. Aj po rozhodnutí ÚS SR sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016 došlo k rozhodovaniu NS SR o spornej právnej otázke, a to v rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo 219/2016 z 15.5.2017, kde NS SR zotrval na svojich predošlých jednotných právnych záveroch, čo však v rozhodnutí z 31.7.2017 príslušný senát NS vôbec nespomína a uvažuje len s rozhodnutiami NS SR sp. zn. 4 Cdo 168/2009 a 3 Cdo 301/2012 vydanými pred uvádzanými rozhodnutiami ÚS SR. Pokiaľ ide o rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-22/12 žalovaná poukázala na vecnú príslušnosť tohto orgánu, ktorý nie je príslušný na výklad vnútroštátnych právnych predpisov jednotlivých členských štátov. K argumentácii súdu prvej inštancie smernicami Rady EÚ uviedla, že tieto nie sú všeobecne záväznými právnymi predpismi a ich záväznosť je daná judikatúrou Súdneho dvora EÚ výlučne v rozsahu priamej záväznosti (zaväzujúc však výlučne členský štát EÚ a ich transponovanie do právneho poriadku) a nepriamej záväznosti (ako interpretačný rámec). NS SR v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 301/2012 potvrdil skutočnosť, že smernice upravujúce povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, tzv. motorové smernice, nemajú priamy účinok vo vzťahu medzi jednotlivcami - súkromnoprávnymi subjektmi, pričom zo samotnej podstaty smerníc vyplýva, že nikdy nemôžu mať tzv. horizontálny priamy účinok medzi jednotlivcami (priamy účinok môžu mať len vo vzťahu k členskému štátu, prípadne subjektu konajúcom v jeho mene).

9. Žalovaná ďalej uviedla, že škoda a nemajetková ujma v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka za zásah do osobnostných práv sú samostatnými inštitútmi slovenského práva, v súčasnosti platný právny poriadok umožňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom do osobnostných práv osoby uplatňovať len mimo rámec inštitútu zodpovednosti za škodu, z ust. zákona č. 381/2001 Z.z. nevyplýva, že by rozsah poistného krytia zahŕňal aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. K záveru, že nemajetková ujma je de lege lata krytá zákonom o PZP nie je možné dospieť ani gramatickým výkladom (rozsah krytia je jasne a taxatívne vymedzený v § 4 zákona), ani logickým (vzhľadom na pojmovú a obsahovú odlišnosť inštitútov náhrady škody a nemajetkovej ujmy), ani účelovým (z dôvodovej správy nevyplýva zámer zákonodarcu kryť tento nárok z PZP) ani systematickým (vzhľadom na rozdielnu a oddelenú úpravu ochrany osobnosti a zodpovednosti za škodu v Občianskom zákonníku) a ani historickým výkladom (v histórii nikdy nebol tento nárok krytý PZP). Vzhľadom na uvedené konštatovala, že nie je možné ani eurokonformným výkladom (ods. 33,34 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia) dospieť k záveru, že nemajetková ujma v zmysle § 11 - 13 Občianskeho zákonníka je krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nakoľko zásada konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, ktorý by v tomto prípade znamenal rozšírenie nárokov voči poisťovateľovi v rozpore s tým, čo stanovuje vnútroštátna právna norma. Žalovaná napokon v odvolaní namietla i výšku súdom prvej inštancie priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tomto smere nesprávne. Súd priznal obom žalobcom náhradu v rovnakej výške, pričom vzhľadom na rozdielny rodinný pomer žalobcov k osobe poškodenej na zdraví pri dopravnej nehode (plnoletý syn, manželka), teda rozdielnu povahu a intenzitu ich vzťahov s poškodeným, nemožno chápať vzniknutú ujmu ako rovnako závažnú. Priznaná výška je neprimerane vysoká, je pri nej potrebné zohľadniť, že nedošlo k nezvratnému pretrhnutiu rodinných pút, ako je tomu pri úmrtí blízkej osoby. Žalovaná namietla nevykonanie navrhnutého dokazovania, ktoré považovala za potrebné vo vzťahu ku kritériám relevantným k výške náhrady. Založenie rozhodnutia na vypočítaní sporovej strany (žalobcov) bez vykonania nimi navrhnutých dôkazov na preukázanie ich skutkových tvrdení nepovažovala žalovaná za dostatočne vykonané dokazovanie.

10. Žalobcovia v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu žalovanej konštatovali, že otázka možnej pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v konaní, v ktorom sa osoby domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej im prevádzkou motorového vozidla na základe ust. zákona č. 381/2001 Z.z. nebola doteraz jednotne vyriešená NS SR, resp. veľkým senátom a súd prvej inštancie sa nemohol pri posudzovaní tejto právnej otázky držať ustálenej súdnej praxe, nakoľko táto neexistuje. K otázke postavenia, či úlohy

Ústavného súdu SR v systéme súdnictva poukázali na závery rozhodnutia NS SR sp. zn. 6 MCdo/1/2016 zo dňa 31.7.2017 a konštatovali, že záver vyjadrený v rozhodnutí ÚS SR sp. zn. III. ÚS 666/2016 nie je možné považovať za úplne nepodstatný vo vzťahu k posudzovaniu správnosti napadnutého rozsudku. S poukazom na podstatný cieľ a účel právnej úpravy povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla konštatovali, že toto má zabezpečiť rýchlo dostupnú a úplnú náhradu ujmy či škody poškodených osôb bez ohľadu na to, aká osoba za škodu zodpovedá a aká je jej finančná disponibilita. Ochrana osôb poškodených pri dopravnej nehode môže byť dostatočná len vtedy, ak zo systému povinného zmluvného poistenia budú poskytované poškodeným osobám všetky možné nároky na náhradu škody či ujmy, ktoré im vnútroštátne právo z titulu škody či ujmy spôsobenej prevádzkou motorového vozidla priznáva. Pokiaľ ide o výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, žalobcovia 1/,2/ poukázali na nimi podané odvolanie, v ktorom namietali nízku výšku priznanej náhrady. Vo vyjadrení napokon konštatovali, že skutočnosť inej povahy vzťahu jednotlivých žalobcov k osobe poškodenej na zdraví ešte sama osebe automaticky neznamená aj rozdielnu intenzitu ich vzťahu. Ich vzťah k poškodenej osobe je u každého síce špecifický, avšak rovnako intenzívny vzhľadom na mimoriadne silne vybudované citové a emocionálne väzby v rámci úzkych rodinných vzťahov týchto osôb.

11. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolaní žalobcov 1/,2/ a žalovanej (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné. So zreteľom na rozsah podaných odvolaní, v odvolacom konaní boli preskúmané len prísudzujúce výroky rozhodnutia súdu prvej inštancie (výroky I a II), zamietajúci výrok rozsudku (výrok III) v časti, ktorou súd prvej inštancie nad určený prísudok žalobu žalobcov 1/,2/ do sumy 20 000 eur zamietol a súvisiace výroky o trovách konania. Výrok III v časti, v ktorej nad sumu 20 000 eur u každého zo žalobcov súd prvej inštancie žalobu zamietol, nebol odvolaniami žalobcov 1/,2/ napadnutý a v tejto časti nadobudol právoplatnosť.

12. Ako prvoradá konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať, aj keď tieto neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

13. S prihliadnutím na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav sa odvolací súd v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.) s dôvodmi týkajúcimi sa rozsudku prvoinštančného súdu v časti napadnutej odvolaním, v ktorom súd prvej inštancie dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vypořiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie. Na základe uvedeného využíva možnosť sa v tomto rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia v napadnutej časti (§ 387 ods.2,3 C.s.p.) a osobite sa vypořiadava len s dôvodmi, ktoré žalobcovia 1/,2/ a žalovaná uviedli v podaných odvolaniach.

14. Pri posudzovaní správnosti právneho posúdenia veci prezentovaného v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovanej o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na jej strane, je v danej veci podstatným posúdenie, či v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv (práva na súkromný a rodinný život) spôsobeného nezvratným a trvalým poškodením zdravia osoby blízkej žalobcom 1/,2/ pri dopravnej nehode, je daná pasívna legitímácia poisťovne vykonávajúcej povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel.

15. Podľa §152 ods.4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou.

16. Podľa §16 Občianskeho zákonníka, kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

17. Podľa §4 ods.2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z. z. poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

18. Podľa §853 Občianskeho zákonníka, občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

19. Podľa §822 Občianskeho zákonníka z poistenia zodpovednosti za škody má poistený právo, aby v prípade poistnej udalosti poisťiteľ za neho nahradil podľa poistných podmienok škodu, za ktorú poistený zodpovedá.

20. Odvolací súd sa v danej veci plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého je nutné pojem škody vykladať eurokonformne, t.j. spôsobom z ktorého vyplýva, že predmetom krytia povinného zmluvného poistenia (§ 4 ods.2 písm. a/ zákona o PZP) je aj nemajetková ujma, ktorá je predmetom konania tak, aby výklad práva a jeho aplikácia bola zavŕšená spravodlivým výsledkom, teda že tento pojem zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv osôb blízkych p. L.Š. O., ktorý pri dopravnej nehode zo dňa 11.8.2013 spôsobenej vodičom motorového vozidla zn. J. C., M.: X.-XXX B. utrpel závažné poškodenie zdravia s trvalými a nezvratnými následkami. Súd prvej inštancie sa v rozhodnutí dôsledne zaoberal posúdením práve tejto spornej právnej otázky, a to jednak vo vzťahu k rozhodnutiam rôznych senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré v čase rozhodovania súdu prvej inštancie túto právnu otázku jednotne neriešili a jednak vo vzťahu k právu Európskej únie, najmä čl. 3 ods.1 smernice Rady 72/166/EHS zo dňa 24.4.1972 o aproximácií právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, čl.1 ods.1, 2 smernice Rady 84/5/EHS zo dňa 30.12.1983 o aproximácií právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, čl. 1 ods.1 smernice Rady 90/232/EHS zo dňa 14.5.1990 o aproximácií právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, majúcich v zmysle rozhodovacej činnosti Európskeho súdneho dvora tzv. nepriamu záväznosť a ich výkladu (rozsudky ESD zo dňa 24.10.2013, O. C. XX/XX, vo veci L. C.-XXX/XX, bod 32,33 vo veci G. C.-XXX/XX, zo 6.5.2010 vo veci C.-XX/XX T. N. proti C. Q., uznesenie Ústavného súdu SR z 11.10.2016 sp.zn. III. ÚS 666/2016). Ak prvoinstančný súd vykonal eurokonformný výklad vnútroštátnych predpisov v tom smere, že neposudzoval nárok žalobcov 1./2/ na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej ako poisťovni striktnie iba v intenciách zákona č. 381/2001 Z.z. a nevyvodil zásadnú pojmovú a obsahovú odlišnosť inštitútu škody a inštitútu nemajetkovej ujmy, ale naopak, dospel k záveru, že je nutná taká interpretácia § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z., podľa ktorej je predmetom krytia povinného zmluvného poistenia aj nemajetková ujma za zásah do osobnostných práv (práva na súkromný a rodinný život), spôsobeného nezvratným a trvalým poškodením zdravia osoby blízkej žalobcom 1./2/ pri dopravnej nehode, postupoval správne a jeho výklad nemožno považovať za výklad contra legem.

21. K odvolacím námietkam žalovanej zdôrazňuje, že súd prvej inštancie v rozhodnutí konštatoval nedostatok priamej záväznosti čl. 3 ods.1 smernice Rady 72/166/EHS zo dňa 24.4.1972 spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, čl.1 ods.1, 2 smernice Rady 84/5/EHS zo dňa 30.12.1983 o aproximácií právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, čl. 1 ods.1 smernice Rady 90/232/EHS zo dňa 14.5.1990 o aproximácií právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, svoje rozhodnutie nezaložil na priamej aplikácii smerníc, ale na eurokonformnom výklade vnútroštátnej právnej úpravy povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a závere, že prijatý výklad je možný a vo vzťahu k zisteným okolnostiam prípadu tiež namieste .

22. Podľa čl. 2 ods.1 ,2 C.s.p. ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít ; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom môže každý legitímne očakávať , že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

23. Vo vzťahu k námietkam žalovanej o tom, že pri posudzovaní pasívnej vecnej legitímácie súd prvej inštancie opomenul v konaní uvádzanú judikatúru Najvyššieho súdu SR - rozhodnutia sp. zn. 4 Cdo 168/2009 zo dňa 20.4.2011, sp. zn. 3 Cdo 301/2012 zo dňa 31.3.2016, sp. zn. 8 Cdo 219/2016 zo dňa 15.5.2017 a bez bližšieho zdôvodnenia citoval len odlišné stanovisko P. Č. k rozhodnutiu 4 Cdo 168/2009 a odkázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 666/2016 (ktorému neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov) konštatuje, že za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít treba považovať predovšetkým: a/ rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31.12.1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983) pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou, b/ rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané), c/ rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili (prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali), d/ rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. 1. 2018, sp. zn. 6 Cdo 29/2017 uverejnené v častke 8/2018 Zbierky stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR, R 71/2018). K námietke žalovanej neprihliadol s poukazom na to, že ani jedno z citovaných „opomenutých„ rozhodnutí nemožno zadefinovať ako rozhodnutie spadajúce pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít. Zdôrazňuje však, že otázka pasívnej vecnej legitímácie poisťovne v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy spočívajúcej v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla a definovanie škody pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla bola (zhodne so záverom súdu prvej inštancie prijatého v prejednávanej veci) riešená v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 31.7.2017, sp.zn. 6 MCdo 1/2016 uverejneného v častke 8/2018 Zbierky stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR, R 61/2018, ktorý je nutné podradiť pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 ods.1,2 C.s.p.. Aj na základe uvedeného, pri akceptovaní právnych záverov citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (uverejneného po rozhodnutí súdu prvej inštancie v prejednávanej veci v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR), ktoré je možné s použitím analógie opodstatnene vzťahnúť na prejednávaný prípad, odvolací súd považuje právne závery súdu prvej inštancie prijaté k medzi stranami spornej otázky pasívnej legitímácie žalovanej, za správne .

24. Pokiaľ žalobcovia 1./2/ a žalovaná v podanom odvolaní namietajú výšku priznanej nemajetkovej ujmy je treba uviesť, že podľa § 11 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Súčasťou súkromného života je nepochybne tiež rodinný život zahrňujúci vzťahy medzi blízkymi príbuznými, keď rešpektovanie súkromného, teda i rodinného života musí zahrňovať do určitej miery právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, aby tak bolo možné bez akéhokoľvek obmedzenia okrem iného tiež rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť. Odvolací súd má zhodne so závermi súdu prvej inštancie za to, že v danom prípade došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobcov 1./2/ chráneného § 11 Občianskeho zákonníka, ktorého súčasťou je i rodinný život, kedy z objektívneho pohľadu je nezvratné, trvalé a závažné poškodenie zdravia p. L. O. celkom neodstrániteľnou ujmov dopadajúcou na zostávajúcich členov rodiny (žalobcov 1./2/), kedy žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia (§ 13 ods.1 Občianskeho zákonníka) by nebola dostatočnou a primeraným zadosťučinením v danom prípade je práve náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Je potrebné zdôrazniť, že ujmov spôsobenou nezvratným, trvalým a závažným poškodením zdravia blízkej osoby nie je ujma na živote a zdraví priameho poškodeného (odvolací súd uvedené konštatuje k oznámeniu žalovanej v odvolaní , že p. L. O. bol odškodnený titulom náhrady škody sumou vo výške viac ako 126 000 eur), ale ujma na súkromnom a rodinnom živote jemu blízkych osôb.

25. Vo vzťahu k stranami sporu namietanej výške priznanej náhrade nemajetkovej ujmy odvolací súd dáva do pozornosti, že výška nemajetkovej ujmy je predmetom voľnej úvahy súdu. Pre určenie jej výšky ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka zakotvuje taxatívne dve kritériá, a to: a/ závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a b/ okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, pričom čím závažnejšia je ujma čo do svojej intenzity i svojho trvania, tým vyššia by mala byť aj čiastka peňažného zadosťučinenia. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie spĺňajúceho zákonné kritériá uvedené v § 220 ods.2 C.s.p. vyplýva, že tento pri svojej úvahe o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadol u každého zo žalobcov predovšetkým na následok vzniknutý v dôsledku vážneho zranenia otca žalobcu 1/ a manžela žalovanej 2/ pri dopravnej nehode a dôsledky vyvolané u nich tragickou nehodou, ktoré prezentovali jednak v podanej žalobe a jednak v priebehu ich výsluchu pred súdom na pojednávaní nariadenom na deň 27.10.2017 (súd prvej inštancie tieto podrobne uviedol v ods. 2, 8,9 rozhodnutia). Súd prvej inštancie rozhodnutie o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy založil na vzájomnom vyvažovaní následkov vzniknutých na strane žalobcov 1/,2/ v súvislosti so závažným, trvalým a nezvratným poškodením zdravia poškodeného p. O. a skutočnosti, že k obmedzeniu rodinných väzieb medzi žalobcami a poškodeným nedošlo definitívnym spôsobom (ako tomu je u osôb domáhajúcich sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v dôsledku usmrteniu blízkej osoby pri dopravnej nehode). K námietkam odvolateľov je treba uviesť, že aj keď na strane žalobcov nepochybne existuje nádej na pestovanie rodinných väzieb a na prežitie množstva chvíľ s poškodeným v rodinnom kruhu, je bez akejkoľvek pochybnosti, že ich kvalita je ovplyvňovaná schopnosťami a možnosťami poškodeného nezvratne a závažne zredukovanými práve v dôsledku dopravnej nehody zo dňa 11.8.2013 (pri ktorej poškodený p. L.Š. O. utrpel šok ťažkého stupňa, rozdrvenie miechy, zlomeninu tela stavca Th3, zlomeninu tela stavca Th4, zlomeninu prednej hrany tela stavca L1, zlomeninu prednej hrany tela stavca L2, zlomeninu III a VI rebra vpravo a krvácanie do pravej pľúcnickej dutiny s následkom paraplégie dolných končatín, inkontinencie moču a stolice). Pokiaľ za daného stavu, vychádzajúc zo všetkých zistených, navzájom sa ovplyvňujúcich faktorov a princípu spravodlivého usporiadania vzťahov strán sporu, súd prvej inštancie určil sumu 7 000 eur u každého zo žalobcov za primeranú a spravodlivú náhradu nemajetkovej ujmy za obmedzenie ich práva na súkromný a rodinný život, s jeho úvahou sa odvolací súd plne stotožňuje a nepovažuje ju za neprimerane vysokú. Práve priznaná nemajetková ujma v peniazoch je náhradou, ktorá môže žalobcom 1/,2/ efektívne zmierniť následky nereparovateľného neoprávneného zásahu do ich osobnostných práv, t.j. práva na súkromie, ktorého súčasťou je právo na rodinný život. S poukazom na uvedené neprihliadol ani na námietku žalovanej, týkajúcej sa zhodnosti výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy u oboch žalobcov. Konštatuje, že na strane žalobcov 1/,2/ je síce rozdielny rodinný pomer k osobe poškodenej na zdraví pri dopravnej nehode (plnoletý syn, manželka), uvedené však samo osebe neznamená aj rozdielnosť v povahe a intenzite ich vzťahov s poškodeným . Zohľadňujúc v priebehu konania všetky zistené skutkové okolnosti danej veci, z ktorých nie je možné vyvodiť akúkoľvek úvahu o rozdielnosti povahy a intenzity vzájomného vzťahu žalobcu 1/ a žalobkyne 2/ s poškodeným (u oboch žalobcov sa jedná o osoby najbližšie poškodenému, zdieľajúce spoločnú domácnosť s poškodeným, pred dopravnou nehodou tráviace s poškodeným spoločne chvíle v rodinnom kruhu a i v širšom spoločenskom kruhu, po nehode sa spolupodieľajúce na starostlivosti o poškodeného), je úvaha súdu prvej inštancie o rovnakej výške náhrady nemajetkovej ujmy priznanej žalobcom 1/,2/ správna a je plne na mieste.

26. Odvolací súd sa zhoduje aj s úvahou súdu prvej inštancie, ktorý vo vzťahu k nemajetkovej ujme a jej výške zamietol vykonanie žalobcami 1/,2/ navrhnutého dokazovania výsluchom svedka p. L. O. (tento návrh uviedli v žalobe a na pojednávaní súdu dňa 27.10.2017) a ďalších neurčených svedkov (tento návrh prezentovali priebehu pojednávania súd dňa 27.10.2017). Zdôrazňuje, že podľa procesnej úpravy v znení do 30.6.2016 platila v konaní o ochranu osobnosti podľa ust. § 118a ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok zákonná lehota koncentrácie pre popis rozhodujúcich skutočností vo veci samej a označení dôkazov. Podľa ust. § 185 a nasl. C.s.p. v znení účinnom od 1.7.2016 dokazovanie je zákonom upravený postup súdu ako aj strán sporu, na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania. Súd nemusí vykonať všetky účastníkmi navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde (§ 185 ods.1 C.s.p.), avšak musí dbať na to, aby nevyhlásil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený účastníkom. Pokiaľ v prejednávanej veci po zistení pre posúdenie veci podstatných skutkových okolností a zohľadnení príslušnej hmotnoprávnej úpravy k nim sa vzťahujúcej, súd prvej inštancie uznesením vyhláseným v priebehu pojednávania nariadeného na deň 27.10.2017 zamietol hore uvedené návrhy žalobcov 1/,2/ na doplnenie dokazovania a vo veci rozhodol, jeho postup nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. e/

C.s.p.. Postup súdu prvej inštancie bol v súlade s čl.17 C.s.p., keď rozhodnutím o nevykonaní ďalšieho dokazovania (za situácie, kedy podstatné skutočnosti preukazujúce existenciu zásahu do ich práva na súkromný a rodinný život a intenzitu jeho obmedzenia dôsledne zistil práve z výsluchov žalobcov 1/,2/) predišiel zbytočným priesťahom, konal hospodárne a bez zbytočného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

27. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti (t.j. vo výrokoch I, II, výroku III v časti, v ktorej súd prvej inštancie nad určený prísudok žalobu žalobcov 1/,2/ do sumy 20 000 eur zamietol) a v závislých výrokoch IV a V o trovách konania a trovách štátu (nenapadnutých odvolacími dôvodmi) podľa § 387 ods.2 C.s.p. ako vecne a právne správne potvrdil.

28. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 C.s.p. v spojení s § 255 C.s.p. s prihliadnutím k tomu, že v odvolacom konaní nebola ani jedna strana úspešná.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).